

Farní listy VIII/2008

Týdeník farností Domažlice a Milavče

2.listopadu – Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

Náklady na toto číslo Farních listů činí 10,- Kč. Děkujeme

Duchovní slovo

Kdyby byl tento text určen pro jednu ze zpravodajských stránek Farních listů, začínal by pravděpodobně slovy: v pátek 11. října se sešlo v arciděkanském kostele několik desítek členů živých růženců domažlického vikariátu... Následně bychom se dozvěděli, co dominikán otec Irenej řekl v promluvě a večerní přednášce, že setkání pokračovalo na faře u stolu a že se těšíme na další takové setkání za rok. Ale nejde o zpravodajství, ani o tím spíše jakousi propagandu úspěchu. Jde o slovo, které něco vyprovokuje,

přivede k zamyšlení.

Setkání živých růženců bylo vikariátní. Jeden z kněží našeho vikariátu nabídl tedy svým věřícím, že je na toto setkání přiveze a potom i odveze zpátky domů. Tety přece také do živého růžence patří, proč by do Domažlic nejely – myslel si. Ale odpověď ho překvapila (nebo možná už ani ne?): co bychom tam jezdily, oni mají svůj růženec, my máme svůj. A konec, nikam prostě nejedou.

Oni svůj, my svůj. Oni tam, my tady. Tam ve městě, u nás na vesnici. Naše vesnice, jejich vesnice. A tak pořád dokola. Stačíme si sami.

Z čeho se tento postoj bere? Je to jen tou pověstnou chodskou paličatostí? Nejen měsíc společné modlitby svatého růžence, ale především tyto dva významné dny na začátku listopadu nás vedou k myšlence o společenstvích, které tvoříme. Slavnost Všech svatých je oslavou tohoto společenství, kterého dosáhli ti, kdo umřeli v Kristu. Teď už spojení dokonalou láskou se svým Vykupitelem, láskou mezi sebou navzájem a láskou, kterou projevují nám, když se za námi přimlouvají u Otce. Ano, nikdo není spasen ani sám, ani jen pro sebe. Proč jinak bychom měli důvod se ke svatým modlit, proč by měli mít o nás zájem a za nás orodovat? A co cítíme, když stojíme nad hroby svých blízkých? Vzájemnou vazbu, společenství pevnější než samotná smrt. Nikdo nežije sám pro sebe, ani neumírá sám pro sebe – připomíná sv. Pavel.

Zkušenost společenství je jednou z nejdůležitějších zkušeností, jaké nám přináší život v církvi. Proč tedy je nám zatěžko překonat toto naše „my-oni“, „naše-jejich“, „u nás-u nich“?

P. Miroslaw Gierga

Milí čtenáři,

před dvěma týdny skončily volby do krajského zastupitelstva, jejichž vítězem se poprvé stala Česká strana sociálně demokratická, která nasbírala ze všech kandidujících subjektů nejvíce hlasů i v Domažlicích. Přiznám se, že jsem její volební program nečetl, ale cestou z práce jsem každý den měl na očích telefonní budku s plakátem, kde maminka drží v ruce miminko, tiskne si je k sobě a textem promlouvá, že minule jsem volit nebyla a všechno nám zdražilo. A text pokračoval, že „letos již volit půjdu“. Přemýšlel jsem, jak to souvisí s volbami, protože máme doma také zhruba stejně staré miminko – co se týče nákupu, tak potřebuje jako všichni jíst, oblékat se a přebalovat se, z čehož největší cenové výkyvy jsou právě u plenek – ty stojí normálně 436 korun, v akci se pak klidně dostanete i na 299 Kč za balení. Ale co s tím mají společného krajské volby? Snad 19 let po svrnutí vlády KSČ nikdo nevěří tomu, že vláda zdražuje – zdražují majitelé firem, živnostníci – to jsem měl tento text číst tak, že volte nás, my zajistíme, aby se nezdražovalo? To může stát udělat jen dvěma způsoby – převzít majetek firem a živnostníků do svých rukou a určovat ceny nebo stanovit pevné ceny a rozdíl mezi nimi a trhem dotovat z přerozdělení daní, což by ale znamenalo, že sice plenky nás budou stát stále stejně, ale budeme muset odvést více na daních, aby bylo z čeho onu dotaci provést, takže v peněžence budeme mít ve výsledném efektu stále stejně...

Dlužno ovšem dodat, že nesmyslně používaly ve svých kampaních v minulých letech i jiné politické strany a tak záleží jen na voličích, zda jim uvěří nebo o těch nápisech na plakátech také přemýšlejí.

Ale jinak přinesl uplynulý měsíc i pár krásných podzimních dnů, třeba tu sobotu, kdy byl orelský pochod.

Pěkný listopad přeje

Petr Vondraš